

KIITOLLISUUS

Luuk. 17:11-19

11. Matkallaan kohti Jerusalemiä Jeesus kulki Samarian ja Galilean rajaseudulla.

12. Kun hän oli tulossa erääseen kylään, häntä vastaan tuli kymmenen spitaalista miestä. Nämä pysähtyivät matkan päähän

13. ja huusivat: "Jeesus, opettaja, armahda meitä!"

14. Nähdessään miehet Jeesus sanoi heille: "Menkää näyttämään itsenne pappeille." Mennessään he puhdistuivat.

15. Huomattuaan parantuneensa yksi

heistä kääntyi takaisin. Hän ylisti Jumalaa suurenaäneen,

16. lankesi maahan Jeesuksen jalkojen juureen ja kiitti häntä. Tämä mies oli samarialainen.

17. Jeesus kysyi: "Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän muuta ovat?"

18. Tämä muukalainenko on heistä ainoa, joka palasi ylistämään Jumalaa?"

19. Ja hän sanoi miehelle: "Nouse ja mene. Uskosi on pelastanut sinut."

Kiitolliset ja tyytymättömät

Ihmiset jakautuvat kahteen ryhmään. On niitä, joista huokuu kiitollisuus ja on niitä, joista huokuu tyytymättömyys. Kumpaan joukkoon Sinä kuulut? Mikä on kiitollisuuden salaisuus? Mikä saa ihmisen kiittämään, vaikka ulkoiset olosuhteet näyttävät kaikkea muuta kuin kiitollisuutta herättäviltä.

Mieleeni nousee tässä kolme henkilöä, joista ei ulkoisten olosuhteiden perusteella voisi kuvitella, että he voisivat olla kiitollisia. Eräs heitä on Ashiyan kaupungissa asuva Eriko Horiuchi, joka on noin 20 vuotta maannut sairaana. Hänellä on jatkuvasti kuumetta ja ajoittain koviakin kipuja reuman tapaisessa sairautessaan. Häntä uskollisesti tukeneet isä ja äiti ovat hiljattain saaneet kutsun Herran luo. Kuitenkin, kun hänelle soittaa tai häntä käy katsomassa, hän ilmaisee kiitollisuutensa Herraa kohtaan.

Toinen tällainen henkilö on Jukka Sariola, joka elää hengityskoneen varassa, mutta on sairautensa ja vammaisuutensa keskeltä kirjoittanut kirjan: "Hyväosainen". Hänen hersyvä huumorinsa ja vilpitön kiitollisuutensa ei jätä viereltä kulkijaa koskettamatta.

Kolmas henkilö on Seija Turunen, joka on 35 vuotta ollut täysin liikuntakyvytön rikkoksen uhrina, mutta joka kerta tavatessamme koen, että hänelle Jeesuksen läsnäolo omassa pienessä kodissa riittää antamaan hänelle ilon ja rauhan.

Näiden kolmen henkilön todistus kertoo sen, mitä tekstimmekin. Sairaudesta pa-

rantuminen ei välttämättä synnytäkään kiitollisuutta, ei vaikka tietäisi, että parantuminen tapahtui Jeesuksen tekemän ihmeen kautta. Parhaatkaan lahjat, joita yllättävän runsaina saamme päivittäin, eivät välttämättä tee meistä kiitollisia ihmisiä, elleimme opi tuntemaan Häntä, joka kaikki lahjat viime kädessä antaa. Ilman kiitollisuutta meistä ei liioin tule onnellisia ihmisiä, sillä onnen eräs keskeinen ehto on kiitollisuus.

Arigatai

Japanin kulttuurin eräs keskeinen hyvä piirre on se, että kaikista saaduista lahjoista tai palveluista pyritään kiittämään. Samalla kuitenkin kiitollisuuden velka koetaan jollain lailla kiusallisena. Mielellään haluttaisiin maksaa tai vastapalveluksilla korvata se, mitä toinen on tehnyt hyväksemme.

Japanilaisen uskonnollisuuden eräs hyvä sana on myös ”*arigatai*” eli ”jokin asia on kiitollisuutta tuottava”. Kun jostain vaikeudesta on selvitty tai sairaudesta parannuttu *shinto*-jumalia ja buddhia rukoillen, koetaan kiitollisuutta siitä, että *shinto*-henget ja buddhat ovat olemassa.

Kuka sen teki?

Ei liene epäilystäkään siitä, etteivätkö Jeesuksen parantamat kaikki 10 spitaalista olisi olleet iloisia heille tapahtuneesta ihmeestä. Mutta hyvän asian tapahtumisesta koituva hetkellinen ilo ja pysyvä kiitollisuus ovat eri tason asioita. Aito pysyvä kiitollisuus, joka tekee ihmisestä myös onnellisen, jopa sairauksien ja vammaisuuden yhä jatkuessa, syntyy vasta, kun ihminen tuntee sen suuren Henkilön, joka antaa kaiken hyvän, ja toistuvasti palaa Jeesuksen luo kiittämään Häntä ja palvomaan ja ylistämään Jumalaa. Kiitollisuudessa ei ole siis vain kysymys iloisesta mielestä, vaan suhteesta suureen Vapahtajaamme ja toistuvasta paluusta Jeesuksen Kristuksen luo, ja Hänen seuraansa jäämisestä.

Yhteinen surkeus

Tekstimme 10 spitaalia sairastavaa ihmistä, joutivat kokemaan paljon samaa, kuin Japanissa eristetyt ja syrjityt spitaalipotilaat, joita pidettiin omilla saarillaan muusta maailmasta erillään vielä vuosikymmeniä senkin jälkeen, kun sairauteen oli jo löydetty parantava lääkitys.

Tarttuvan ja kuolettavan sairauden saaneiden eristäminen on sinänsä ymmärrettävä toimenpide. Vanha testamentti sen myös edellytti:

Joka sairastaa spitaalia, hän käyköön rikkirevityissä vaatteissa, tukka hajallaan ja parta peitettynä ja huutakoon: 'Saastainen, saastainen!' Niin kauan kuin sairaus on hänessä, hän olkoon saastainen. Saastaisena hän asukoon yksinään, hänen

asuinsijansa olkoon leirin ulkopuolella. (3. Moos. 13:45-46)

Mutta asianomaisille tämä tarttuva ja leviävä tauti merkitsi hitaasti mutta varmasti lähestyvää kuolemaa ja syvän halveksunnan ja syrjinnän kohteeksi joutumista.

Tekstimme kymmenen sairaan joukossa oli juutalaisten uskonnollis-kansallisista syistä syrjimä samarialainen. Yhteinen taakka tai yhteinen vihollinen yhdistämään normaalisti toisiaan vihaavatkin joksikin aikaa yhteen. Yhteinen surkeus yhdistää, mutta siitä vapautuminen voi tuoda erottavat asiat pintaan uudelleen.

Koben suuren maanjäristyksen seurauksena kaupungin väestö koki syvää yhteenkuuluvuutta, mutta nyt 13 vuotta myöhemmin erottavat raja-aidat ovat jälleen hyvin todellisia. Pysyvää ja raja-aidat hävittävää yhteyttä ei voi luoda muu kuin yhteinen pelastus Jeesuksen yhteydessä.

Armahda!

Jeesus kulki Samarian ja Juudean rajamailla matkalla kohti Jerusalemiä, sovittamaan ristillä syntimme ja kukistamaan kuoleman vallan ylönousemuksellaan. Hän oli valinnut reitin niin, että nuo 10 sairasta voisivat löytää tiensä Hänen luokseen. He taas olivat saaneet kuulla Jeesuksen aiemmin parantamilta ihmisiltä, joiden joukossa oli myös entisiä spitaalipotilaita, että Jeesus kykenee heidät parantamaan. Spitaaliset uskoivat, että Jeesus oli Jumalan lähettämä profeetta ja siksi he pyysivät apua Jeesukselta. Huuto "Jeesus, armahda meitä!" merkitsi useimmille heistä pyyntöä saada takaisin terveys. Mutta samarialaiselle se sisälsi enemmän.

Sana, usko, kokemus

Tapa, jolla Jeesus paransi nyt spitaaliset ei ollut sama, jolla hän paransi eräitä muita spitaalisia. Hän ei koskenut heihin eikä antanut heille terveyttä välittömästi, sillä Hän halusi viedä heidät syvempään uskoon. Tapa, jolla Jeesus toimii tänäänkin, riippuu kyseisestä ihmisestä ja hänen tarpeistaan. Tällä kertaa Jeesus paransi antamalla SANAN: "Menkää näyttämään itsenne papeille."

Tuon ajan Israelissa papiston tehtäviin kuului myös terveystarkastusten suorittaminen. Vasta papin tarkastuksen jälkeen parantuneilla spitaalisilla oli oikeus palata koteihinsa ja muun yhteiskunnan keskelle.

Jumalan sana ei ole tarkoitettu vain kuultavaksi, vaan ennen kaikkea noudatettavaksi. Vasta silloin siihen kätketty ihmeellinen voima tulee näkyviin. Uskovan kristityn vaellus on kuuliaisuutta Jumalan sanalle, joka on meille annettu Raamatussa. Sanan teoreettinen tunteminen ei kuitenkaan vaikuta mitään, ellei sanan alle taivuta

ja panna sitä käytäntöön. Mutta silloin tapahtuukin ihme: Sana antaa voiman siihen, mitä se pyytää, Jumalan sana antaa elämän.

Sana on niin kuin syömämme ruoka. Ravintoarvojen ja vitamiinipitoisuuksien tietäminen ei meitä hyödytä, ellei ruokaa syödä. Mutta syönyt saa juuri siitä voiman kulkea eteenpäin.

Kun spitaaliset tarttuivat sanaan olemalla sille kuuliaisista tapahtui parantumisihme matkalla pappien luo.

Jumalan valtakunnan järjestys on sana, uskon kuuliaisuus ja lopulta kokemus. Jeesus ei ainoastaan parantanut spitaalisia, vaan antoi heille konkreettisen opetuksen siitä, miten uskossa vaeltaminen tapahtuu. Moni vaatii tosin ensin kokemusta ja suostuu vasta sitten uskomaan sanan, mutta itse asiassa kaikissa luottamussuhteissa sana on ratkaisevin asia. Vasta sanaan perustuva toisen osapuolen tunteminen kykenee synnyttämään luottamuksen. Sen sitten vahvistaa sanan lupauksen tapahtuman toteutuminen. Mutta ilman luottamussuhdetta mitään kokemustakaan ei lopulta pääse syntymään.

Itse asiassa Jeesus tarjosi spitaalisille syvempää armoa, kuin mitä he olivat pyytäneet. Hän antoi heille mahdollisuuden oppia tuntemaan Jeesuksen itsensä. Jeesuksen – itse Elämän lähteen - tunteminen on vasta todellista terveyttä, ei se, että sairautemme poistuu. Mutta vain yhdelle, samarialaiselle, kelpasi pelastuksen armo. Iankaikkisuusnäkökulmasta ihmiselle ei ole lopullista hyötyä siitä, että hän saa ajallisen terveytensä, ellei hän ota vastaan Jeesuksen tarjoamaa iankaikkista pelastusta vastaan. Jeesus ei kuitenkaan kieltäytynyt parantamasta niitäkään, joille Hänen pelastava armonsa ei kelvannut.

Armo, usko, ylistys

Parannetuista vain samarialainen sai ”armahda” -huutoonsa vastauksena ei vain terveytensä vaan myös ymmärryksen siitä, että paranemista tärkeämpi asia on se, KUKA hänet paransi. Siksi hän palasi Jeesuksen luo kiittämään ja palvomaan Häntä. Mutta tämä paluu merkitsikin sitten suunnatonta mullistusta hänen elämässään. Jeesuksen yhteydessä hän löysi myös iankaikkisen pelastuksen – pääsyn osallisuuteen Jumalan elämästä, jonka yli sairaudella eikä kuolemalla ole enää mitään valtaa.

Usko on siis kulkemista Jeesuksen sanan varassa Herran tekoihin ja niiden kautta takaisin Herran luo. Uskon olemusta kuvaa hyvin Koben Luterilaisen Raamattukoulun tunnuslause: ”Menin Jumalan sanan luo, Sana ajoi minut kokemukseen.

Menin kokemuksen luo, kokemus palautti minut Sanan luo. Henkeni iloitsee, kun se saa olla näiden kahden välillä lähettiläänä.” (S. Petersen)

Kiitollisuus

Kiitollisuus ja ilo syntyy, kun Jeesukselta sana saanut ja sen varassa vaeltanut palaa Herran luo ylistämään Jumalaa. Jumalan valtakunta on kiitoksen ja ylistyksen valtakunta.

Aidon ilon perusehto on kiitollisuus. Kiitollisuus ei ole vain sydämen tila, vaan sillä on aina selkeä kohde: HENKILÖ, jota kiitetään. Kiitollisuus on riippuvuuden tunnustamista ja toiselle sen kertomista, mitä hyvää hän on tehnyt. Kiitos on rakkautta, koska se antaa kunnian Herralle, korottaa Vapahtajaa.

Voidakseen kiittää ihmisen on päästävä vapaaksi syyllisyydestä. Jeesus antaa sille, joka tulee Hänen luokseen todellisen tilansa tunnustaen, kaikki synnit, pahat teot, laiminlyönnit ja koko sydämen pahuuden anteeksi. Hän tekee niin, koska Hän on Golgatalla kärsinyt syntiemme rangaistuksen viimeiseen pisaraan asti. Omien syntiensä tunnustaminen ja anteeksi saaminen vapauttaa myös kateudesta, sillä nöyrytynyt sydän tunnustaa kaiken hyvän Herralta saaduksi lahjaksi. Kiitollisuus vapauttaa itsekeskeisyydestä Jeesus -keskeiseen vaellukseen. Lähetys- ja evankelioimistyökin muuttuu kiitoksen ilmaukseksi Golgatalla saadun iankaikkisen elämän lahjasta.

Ylistys

Samarialainen mies ei vain kiittänyt polvillaan Jeesusta, vaan hän myös ylisti Jumalaa. Kiitos on sen Antajalle, sen kertomista, että iloitsee hänen hyvydestään ja lahjoistaan. Ylistys on taas Jumalan tuntemista, sen kertomista Jumalalle kuinka, hyvä Hän on. Ylistys voi tapahtua kivun ja tuskankin keskeltä. Se voi tapahtua hiljaisessa rukouksessa, mutta myös pauhaavassa ylistyslaulussa. Taivas on ylistyksen valtakunta. Siellä korotetaan Teurastettua Karitsaa ja Isää. Työ evankeliumin levittämiseksi päättyy kerran, mutta taivaallisen Yljän ja valtaistuimella Istujan ylistys ei koskaan lopu.

“Joka kiitosta uhraa, se kunnioittaa Herraa.” (Ps. 50:23)

Suomen onnellisin ihminen

Olen eri yhteyksissä nimittänyt alussa mainitsemaani Seija Turusta Suomen onnellisimmaksi ihmiseksi. En tietenkään sen vuoksi, että kenellekään ei voi olla onni se, että joutuu viettämään 35 vuotta kaulasta alas asti täysin halvaantuneena varsinkin, kun syy vielä on rikoksessa. Syy on siinä, että kun ensi kertaa tapasin Seijan, hän kertoi olevansa kiitollinen siitä, että oli siinä tilassa missä oli, sillä muuten hän ei olisi

oppinut tuntemaan Jeesuksen rakkautta.

Kun Jeesuksen Golgatan veri puhdisti Seijan oman sydämen, hän saattoi antaa anteeksi sille henkilölle, joka häntä ampui. Lisäksi Seija on epälukeisia kertoja todistanut, että hän on onnellinen, koska Jeesus asuu yhdessä hänen kanssaan. Sitä paitsi hän tietää, että Jeesus on kerran antava hänelle uuden ylösnousemusruumiin, jossa ei ole enää mitään rajoituksia.

Entä Sinä?

Onnen ja kiittollisuuden salaisuus on Jeesuksen tuntemisessa. Miten on Sinun laitasi? Tunnetko jo sen Jeesuksen, joka rakastaa Sinua niin paljon, että kärsi sen rangaistuksen, mikä Sinulle kuului, jotta Sinä pääsisit iankaikkiseen kirkkauteen ja saisit tänään syntisi anteeksi. Etkö Sinäkin kävisi Hänen eteensä pyytäen: "Herra armahda minua!"

Jos jo tunnet Jeesuksen, etkö kävisi tänään uudelleen Hänen luokseen kiittämään Häntä kaikesta siitä hyvästä, jota olet saanut ja ennen kaikkea siitä iankaikkisesta pelastuksesta, jonka Hän on Sinulle hankkinut.